

Bijlage – Literatuur, Identiteit, Groep 7-8

Opdracht 2; DAGBOEKFRAGMENT 2

Bespreek in je groepje:

- Versterken de illustraties en tekst elkaar? Of vorm je liever een eigen beeld in je hoofd?
- Waaruit blijkt dat Anne in een bijzondere situatie zit? Of: kun je uit de fragmenten opmaken dat Anne in een bijzondere situatie zit?
- Welke emoties passen goed bij iemand van haar leeftijd? Herkennen jullie ze misschien?

Zaterdag, 30 januari 1943

Lieve Kitty,

Ik damp van woede en ik mag het niet tonen. Ik zou willen stampvoeten, schreeuwen, moeder eens hard door elkaar schudden, huilen en weet ik wat nog meer om de nare woorden, de spottende blikken, de beschuldigingen die als pijlen uit een scherp gespannen boog mij elke dag opnieuw treffen en die zo moeilijk uit mijn lichaam te trekken zijn. Ik zou moeder, Margot, Van Daan, Dussel en ook vader toe willen schreeuwen: 'Laat me met rust, laat me eindelijk een nacht slapen zonder dat m'n kussen nat van de tranen is, m'n ogen branden en m'n hoofd bonst. Laat me weg, weg van alles, liefst weg van de wereld!'

Maar ik kan het niet. Ik kan hun mijn vertwijfeling niet laten zien. Ik kan hen geen blik laten werpen in de wonden die zij mij toebrachten. Ik zou hun medelijden en de goedmoedige spot niet kunnen verdragen. Ook dan nog zou ik moeten schreeuwen.

Iedereen vindt me aanstellerig als ik praat, belachelijk als ik zwijg, brutaal als ik antwoord geef, geslepen als ik een goed idee heb, lui als ik moe ben, egoïstisch als ik een hap te veel eet, dom, laf, berekenend, enz. enz. De hele dag hoor ik niets anders dan dat ik een onuitstaanbaar wicht ben. En hoewel ik erom lach en doe of ik me er niets van aantrek, kan het me wel wat schelen, zou ik God wel willen vragen me een andere natuur te geven, die niet alle mensen tegen me in 't harnas jaagt.

Het kan niet. M'n natuur is me gegeven en ik kan niet slecht zijn, ik voel het. Ik doe meer m'n best allen te bevredigen dan ze in de verste verte vermoeden. Ik probeer boven te lachen omdat ik hun m'n narigheden niet wil tonen.

Het is me onmogelijk om de ene dag poeslief te zijn en de volgende dag hun m'n haat in het gezicht te slingeren. Ik kies liever de gulden middenweg, die niet verguld is, en houd m'n mond over wat ik denk en probeer eens net zo minachtend tegen hen te worden, als zij tegenover mij.

Ach, als ik het maar kon.

Je Anne